

EZOP I ŽABE

Likuje narod, ničice pada,
Osipa cviećem ulice grada,
Vjenčanje slavi strašni tiran.

Ognjišta bukne, tepsije cvrče,
S vinom i ledom robovi trče.
Oj divan! Oj krasan! Oj oslastan dan!

Samo neki Ezop, kako treba, ružan
Stajao je tiho i sasvim po strani —
Jer, pamтите: Ezop nikom nije nužan,
Kad se slavljem slave urnebesni dani.
Stoji dakle mudrac, vrevu puka gleda,
Cslonjen o neki, valjda dorski, stup.
A na dušu mu se neka sumnja slegla:
— Nije l' možda ipak ovaj narod glup?

(Avaj slutnjo! Zla te kob zanese
Baš u glavu tihoga mudraca.
Kratak viek ti prorokujem ja!
Luđak sumnje ne zna da otrese,
Mudrac s njome obračunat zna).

Ezop dakle, vele klasičan u svemu,
Na tu svoju miso škakljivu i novu
Drevnu putnu vreću oko pleći baca,
Pa da rieši čudnu zagonetku ovu,
Put Kampanje rimske zamišljen koraca.

U Kampanji Rima, pomislite samo,
Krekeću bez stida žabe ko i naše,
Upravo ko u nas brojem su bez broja,
Upravo se tako vrlo lako plaše.
Al na svoju pustu nesreću il sreću
Nikuda iz svoje kaljuže ne kreću.

Nad Kampanjom suša. Žabe slabo poju,
Jedva možeš čuti tu i tamo koju.

— Zdravo! — mudrac veli, — zdravo žabe drage!
Što ste nevesele? Valjda nema vlage?

— Tako je, ah tako! — tužno žabe kvaču, —
Sunce, kako vidiš, izpija nam vodu!

Blato je sve gušće, naši starci plaču,
Prorokuju propast celom žabljem rodu!

— Jadnice vi moje, — dobri mudrac veli, —
Vama treba nešto, da vas razveseli.
Ne bi li — na primjer — to veselje bilo,
Da si nađe mladu naše Sunce milo?
Pa da bude pira, slavlja i igara,
Pa da žabe plešu preko suhих bara?

— Kakovo vjenčanje! — podipale žabe, —
Ti se mudrac kažeš, al si glave slabe!
Gle, kolike vode jednom Suncu treba,
A da stane šetat s djecom preko neba,
Pa da bude u njegov sedam Sunčevića,
Tko bi živ nasmago tolikoga pića!?

Nauk su još žabe pridodale na to,
Pače neki žabac kleso ga u blato:
— Ne treba nam slavlja, bubnjeva ni pira,
Vode nama treba! — Kišice i mira!